Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 7. junija 2012*

„Prosti pretok kapitala — Člena 63 PDEU in 65 PDEU — Podjetniški skladi za socialno varstvo — Naložbe — Splošni skladi s sedežem v drugi državi članici — Vlaganje v navedene sklade, ki je dovoljeno le, če imajo ti dovoljenje za poslovanje s svojimi enotami premoženja na nacionalnem ozemlju“

V zadevi C-39/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (Avstrija) z odločbo z dne 10. januarja 2011, ki je prispela na Sodišče 28. januarja 2011, v postopku

VBV – Vorsorgekasse AG

proti

Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA),

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, J. Malenovský, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász (poročevalec) in G. Arestis, sodnika,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. januarja 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za VBV – Vorsorgekasse AG C. Leitgeb, odvetnik,

— za Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA) R. Hellwagner, zastopnik,

— za češko vlado M. Smolek in J. Očková, zastopnika,

— za Evropsko komisijo E. Montaguti in K.-P. Wojcik, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago pravil prava Unije na področju prostega pretoka kapitala, zlasti členov 63 PDEU in 65 PDEU.

2 Predlog je bil vložen v okviru spora med družbo VBV – Vorsorgekasse AG (v nadaljevanju: VBV) in Finanzmarktaufsichtsbehörde (urad za nadzor finančnega trga, v nadaljevanju: FMA) zaradi pridobitve enot premoženja splošnega sklada s sedežem v državi članici, ki ni Republika Avstrija.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1 Direktive Sveta z dne 20. decembra 1985 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjemih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (85/611/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 139), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2001/108/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. januarja 2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 302, v nadaljevanju: Direktiva 85/611), ki je v njenem oddelku 1 z naslovom „Splošne določbe in področje uporabe“, določa:

„1. Države članice uporabljajo to direktivo za kolektivne naložbene podjeme za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (v nadaljevanju: KNPVP) na njihovem ozemlju.

2. Za namene te direktive in ob upoštevanju člena 2 so KNPVP tisti:

— katerih edini namen je skupno vlaganje kapitala, zbranega pri javnosti, v prenosljive vrednostne papirje in/ali druga likvidna finančna sredstva, navedena v členu 19(1), in ki posluje po načelu razpršitve tveganj, in

— katerih enote premoženja se na zahtevo imetnikov ponovno odkupijo ali izplačajo, neposredno ali posredno, iz sredstev teh podjemov. Ukrepi KNPVP, s katerimi zagotavljajo, da se tržna vrednost njihovih enot na borzi ne razlikuje bistveno od čiste vrednosti njihovih sredstev, štejejo za enakovredne takemu ponovnemu odkupu ali izplačilu.

[…]“

4 Člen 19 navedene direktive, ki je v njenem oddelku V z naslovom „Obveznosti v zvezi z naložbenimi politikami KNPVP“, vsebuje podrobne določbe glede sredstev, v katere lahko KNPVP vlaga, in glede pogojev in omejitev teh naložb.

Avstrijsko pravo

5 Zakon o socialnem zavarovanju samostojnih in zaposlenih v podjetju (Betriebliches Mitarbeiter- und Selbständigenvorsorgegesetz, BGBl. I, 100/2002) v različici, ki se je uporabljala v času dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari (BGBl. I, 102/2007, v nadaljevanju: BMSVG), v členu 6(1) določa, da mora v primeru, ko delovno razmerje traja dalj kot en mesec, delodajalec redno plačevati prispevke v določenem odstotku od mesečne plače ustanovi zdravstvenega zavarovanja, ki ji pripada delavec, da bodo preneseni v njegov podjetniški sklad za socialno varstvo. V skladu s členom 14(1) BMSVG lahko zaposlena oseba po koncu delovnega razmerja od podjetniškega sklada za socialno varstvo, v katerega je vključena, zahteva odpravnino.

6 Na podlagi člena 18(1) in (2) BMSVG mora biti podjetniški sklad za socialno varstvo pooblaščen za upravljanje in vlaganje prispevkov, ki so mu izplačani, in mora v ta namen v skladu s členom 28(1) navedenega zakona ustanoviti vzajemno skupnost vlagateljev.

7 Člen 30 BMSVG z naslovom „Določbe o naložbah“ določa:

„(1) Podjetniški sklad za socialno varstvo mora svoje dejavnosti opravljati v interesu upravičencev do potencialnih pravic in mora na tej podlagi posebej paziti na varnost, donosnost in likvidnostne potrebe ter na primerno porazdelitev in razpršitev sredstev.

(2) premoženje, ki pripada vzajemni skupnosti vlagateljev, je mogoče vložiti le v ta sredstva in instrumente:

1. bančne depozite in likvidna sredstva;

2. posojila in kredite […]

3. dolžniške instrumente […]

4. druge dolžniške instrumente in lastniške deleže;

5. enote premoženja splošnih skladov v skladu s poglavjema I in Ia zakona o investicijskih skladih iz leta 1993 (Investmentfondsgesetz 1993, v nadaljevanju: InvFG) in enote premoženja splošnih skladov, katerih poslovanje je dovoljeno v skladu s

   (a) poglavjem II InvFG ali

   (b) poglavjem III InvFG;

6. nepremičninske sklade […]

(3) Naložbe iz odstavka 2 je mogoče opraviti le v skladu s temi pogoji in omejitvami:

[…]

4. Naložbe iz odstavka 2, točka 5,

(a) mora izvesti investicijska družba s sedežem v državi članici [Evropskega gospodarskega prostora] (EGP) ali Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) […]“

8 V skladu s členom 32(1) BMSVG mora podjetniški sklad za socialno varstvo zadolžiti skrbniško banko za hrambo prenosljivih vrednostnih papirjev vzajemne skupnosti vlagateljev in vodenje njegovih računov. FMA mora odobriti pooblastitev skrbniške banke ali njeno zamenjavo.

9 Na podlagi člena 43 BMSVG mora FMA naložiti plačilo obresti, če podjetniški sklad za socialno varstvo prekorači omejitev investiranja, ki je določena v členu 30 istega zakona.

10 V poglavju II InvFG, na katerega napotuje člen 30(2), točka 5(a), BMSVG, je navedeno:

„Poglavje II

Določbe o poslovanju z enotami premoženja tujih splošnih skladov

Področje uporabe

Člen 24

„(1) Določbe v tem poglavju […] se uporabljajo za javne ponudbe – na nacionalnem ozemlju – enot premoženja v sredstvih, za katera velja tuja ureditev, ki so investirane v skladu z načelom razpršitve tveganj (enote premoženja tujih splošnih skladov).

[…]

Pogoji za dopustnost javnih ponudb

Člen 25

Javno ponujanje enot premoženja splošnih skladov je dopustno, če

1. tuja investicijska družba organu FMA sporoči kreditno ustanovo, ki izpolnjuje pogoje iz člena 23(1), ki jo opredeli kot predstavnico,

2. se enote premoženja skladov hranijo pri skrbniški banki ali pri ustanovi, ki ima dovoljenje za opravljanje dejavnosti hrambe premoženja […]

3. so ena ali več kreditnih ustanov, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 23(1), drugi pododstavek, imenovane za plačilno mesto, pri katerem lahko imetniki enot premoženja opravijo vplačila ali prejmejo izplačila; […]

[…]

Predstavnik

Člen 29

(1) Predstavnik tujo investicijsko družbo zastopa pred sodišči in zunajsodno. Domneva se, da je pooblaščen za sprejemanje aktov, namenjenih investicijski družbi, družbi za upravljanje, družbi za poslovanje in avtorju javne ponudbe. Teh pooblastil ni mogoče omejiti.

(2) Sodišče, na območju katerega ima predstavnik sedež ali stalno prebivališče, je pristojno za odločanje o tožbah, vloženih proti tuji investicijski družbi, družbi za upravljanje ali družbi za poslovanje v zvezi s poslovanjem z enotami premoženja tujega splošnega sklada na nacionalnem ozemlju in o tožbah proti javni ustanovi. Od tega pravila o pristojnosti ni mogoče odstopiti z dogovorom.

[…]

Dolžnost priglasitve

Člen 30

(1) Tuja investicijska družba mora organu FMA priglasiti, da namerava na nacionalnem ozemlju poslovati z enotami premoženja tujih splošnih skladov.

(2) Priglasitvi je treba priložiti te dokumente:

[Sledijo podrobna pojasnila o dokumentih in informacijah, ki jih je treba priložiti k tej priglasitvi. Pojasnjeno je tudi, da je treba za obravnavanje priglasitve organu FMA plačati takso v višini 3700 EUR, istemu organu pa je treba plačevati tudi letno takso v višini 1700 EUR. Neplačilo takse v roku je vzrok za prepoved poslovanja.]

Čakalno obdobje – Prepoved poslovanja

Člen 31

(1) Poslovanje z enotami premoženja tujih splošnih skladov se lahko prične štiri mesece po popolni priglasitvi, če FMA ni prepovedal začetka poslovanja. Začetek poslovanja se prepove, če tuja investicijska družba ne izpolnjuje pogoja iz člena 25 ali ne opravi priglasitve iz člena 30.

[…]

Oglaševalni ukrepi

Člen 32

(1) Vsako oglaševanje, pri katerem se omenjajo pristojnosti, ki jih ima FMA na podlagi tega zakona, je prepovedano.

[…]“

11 V poglavju III InvFG so določbe, ki se uporabljajo za poslovanje splošnih skladov, za katere velja zakonodaja države članice EGP. V tem poglavju člen 33 z naslovom „Pogoji“ določa:

„Določbe tega poglavja […] se uporabljajo za javne ponudbe – v smislu člena 24(1) – enot premoženja v sredstvih, ki zajemajo prenosljive vrednostne papirje, instrumente finančnega trga in druga likvidna finančna sredstva iz člena 19(1) Direktive 85/611[…], za katera se uporablja zakonodaja druge države članice EGP in so investirana v skladu z načelom razpršitve tveganj (enote premoženja splošnih skladov v EGP), če je enote premoženja izdala investicijska družba s sedežem v drugi državi članici in so spoštovane določbe Direktive 85/611 […].“

12 Naslednji členi v tem poglavju vsebujejo določbe, ki so analogne zgoraj navedenim iz poglavja II InvFG, med drugim s to razliko, da so zneski taks, dolgovanih zaradi obravnavanja priglasitve in letno, nižji in da čakalno obdobje ne traja štiri mesece, temveč dva meseca.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 Družba VBV je pooblaščeni podjetniški sklad za socialno varstvo v smislu člena 18 BMSVG, ki ima sedež na Dunaju (Avstrija). Pooblaščena je za upravljanje in investiranje prispevkov, ki so ji izplačani.

14 Novembra in decembra 2009 je bil pri družbi VBV opravljen nadzor na kraju samem, ki se je v glavnem nanašal na spoštovanje določb na področju investiranja iz člena 30 BMSVG. Pri tem nadzoru je bilo ugotovljeno, da je družba VBV 22. avgusta 2008 očitno zunaj avstrijskega ozemlja pridobila za 5.000.200 EUR enot premoženja splošnega sklada s sedežem v Luxembourgu, ki je bil ustanovljen v pravni obliki investicijske družbe s spremenljivim kapitalom (SICAV). Ob tej pridobitvi za ta sklad ni bil opravljen postopek za pridobitev dovoljenja za poslovanje z njegovimi enotami premoženja v Avstriji. Družbi VBV je bilo z odločbo organa FMA z dne 28. junija 2010 na podlagi člena 43 BMSVG odrejeno plačilo 349.329,04 EUR zaradi prekoračitve zgornje meje iz člena 30(2), točka 5(a), BMSVG.

15 Družba VBV je pri Verwaltungsgerichtshof vložila tožbo zoper to odločbo in trdi, da je ta določba BMSVG v nasprotju s prostim pretokom kapitala, ker dejstvo, da je zakonitost pridobitve enot premoženja splošnih skladov s sedežem v drugi državi članici pogojena z dovoljenjem za poslovanje na nacionalnem ozemlju, znatno omejuje možnost naložb podjetniškega sklada za socialno varstvo. Ta omejitev naj bi bila pretirana in nepotrebna za uresničitev ciljev te ureditve. Popolnoma naj bi namreč zadoščalo, da bi nacionalni zakonodajalec pridobitev enot premoženja takih skladov pogojil s tem, da

morajo spoštovati nekatere meje pri investiranju oziroma pri sestavi premoženja in investicijske strategije, ne pa s formalnim merilom dovoljenosti poslovanja v Avstriji. Vsekakor naj za splošni sklad s sedežem v drugi državi članici ne bi bilo zanimivo, da bi se podvrgel tako dolgemu in dragemu postopku za pridobitev dovoljenja na dokaj majhnem trgu, kakršen je avstrijski.

16 FMA meni, da je cilj zadevne ureditve zaščititi vlagatelje in potrošnike. Uresničitev tega cilja naj bi pomenila splošni interes, ki naj bi imel enak pomen kot javni red. Ker mora del avstrijskega prebivalstva na podlagi pravil s področja delovnega prava vplačevati prispevke podjetniškim skladom za socialno varstvo in vlagati svoje premoženje po njih, naj bi bil postopek priglasitve in pridobitve dovoljenja za tuje splošne sklade popolnoma nujen zaradi preprečitve ogrožanja teh nacionalnih interesov. Vsekakor naj bi bil ta postopek standardiziran in naj bi zajemal formalni preskus, ki med drugimi predpostavlja imenovanje nacionalnega predstavnika in plačilnega mesta v državi ter navedbo skrbniške banke. Na tej podlagi naj bi bilo mogoče izključiti vsakršno pravno nejasnost glede zadevnih strank.

17 Verwaltungsgerichtshof se na prvi pogled strinja s stališčem, da zadevna ureditev vsebuje ukrepe, ki ovirajo pravico do prostega pretoka kapitala. Vendar se sprašuje, ali ne bi bili ti ukrepi lahko upravičeni z razlogi javnega reda v smislu člena 65(1)(b) PDEU. Treba bi naj bilo namreč upoštevati splošni interes za ohranitev javnega reda v povezavi z varnostjo naložb dela prihodkov od poklicne dejavnosti prebivalstva. Če bi tak splošni interes lahko dejansko pomenil opravičljiv razlog, npr. glede ureditve zavarovanja za prihodnost in prenehanje delovnega razmerja, bi bilo treba presoditi še, ali je te ukrepe mogoče šteti za sorazmerne z uresničevanimi cilji.

18 Ob upoštevanju teh ugotovitev je Verwaltungsgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je določba, ki podjetniškemu skladu za socialno varstvo dopušča investiranje premoženja, ki pripada vzajemni skupnosti vlagateljev, le v enote premoženja [splošnih] skladov, ki imajo dovoljenje za poslovanje v Avstriji, združljiva s prostim pretokom kapitala iz člena 63 PDEU in naslednjih?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Uvodna ugotovitev

19 Iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, ni razvidno, da je vzajemna skupnost vlagateljev, ki jo mora v skladu z ureditvijo iz postopka v glavni stvari ustanoviti podjetniški sklad za socialno varstvo, KNPVP v smislu Direktive 85/611. Poleg tega ni mogoče ugotoviti, da ta subjekt izpolnjuje pogoje, ki so določeni v opredelitvi KNPVP iz člena 1(2) navedene direktive, zlasti druge alinee te določbe. Sodišče zato izhaja iz predpostavke, da ta subjekt ni KNPVP.

20 Tako bo preskus Sodišča v bistvu temeljil na določbah Pogodbe na področju prostega pretoka kapitala.

Vprašanje

21 Najprej ni sporno, da pridobitev enot premoženja splošnega sklada pomeni neposredno naložbo v obliki udeležbe v kapitalu finančnega podjetja in posledično pretok kapitala v smislu člena 63 PDEU, kot je sicer navedeno v točki IV nomenklature, ki je povzeta v Prilogi I k Direktivi Sveta z dne 24. junija 1988 o izvajanju člena 67 Pogodbe [člen, ki je bil razveljavljen z Amsterdamsko pogodbo] (88/361/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 10, zvezek 1, str. 10) in v njenih pojasnilih (glej, kar zadeva lastništvo delnic in pridobitev vrednostnih papirjev, sodbi z dne 4. junija 2002 v zadevi Komisija proti Franciji, C-483/99, Recueil, str. I-4781, točka 37, in v zadevi Komisija proti Belgiji, C-503/99, Recueil, str. I-4809, točka 38).

22 V nadaljevanju je treba poudariti, da ureditev iz postopka v glavni stvari – zlasti člen 30(2), točka 5(a) in (b), BMSVG z napotitvijo na poglavji II in III InvFG – investiranje sredstev podjetniških skladov za socialno varstvo v enote premoženja splošnih skladov tretjih držav in držav članic pogojuje s tem, da so ti skladi pridobili dovoljenje za poslovanje z njihovimi enotami premoženja na nacionalnem ozemlju in da morajo na podlagi člena 43 BMSVG ob neizpolnitvi tega pogoja navedeni podjetniški skladi plačati obresti.

23 Glede tega ni mogoče trditi, da ureditev iz postopka v glavni stvari takim splošnim skladom nalaga, dejansko ne da opravijo postopek za pridobitev dovoljenja, ampak preprosto postopek priglasitve.

24 V zvezi s tem je treba poudariti, da predložitveno sodišče ta postopek sámo opredeljuje kot „dovoljenje“. Poleg tega Evropska komisija pravilno ugotavlja, da je namen priglasitve organu FMA omogočiti preizkus, ali so v obravnavanem primeru izpolnjeni temeljni pogoji, ki so določeni v navedeni ureditvi, tako da je treba ta postopek nujno pravno opredeliti kot „odobritev“ ali „dovoljenje“. Poleg tega, tudi ob predpostavki, da ta postopek formalno ustreza priglasitvi, pogoji, ki morajo biti izpolnjeni – zlasti upravne in finančne obveznosti, imenovanje nacionalnega predstavnika in plačilnega mesta v državi, ki mora biti kreditna ustanova zadevne države članice – nedvomno presegajo zahteve, ki so običajno značilne za postopek priglasitve.

25 Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča ureditev, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, prvič, podjetniške sklade za socialno varstvo lahko odvrne in jim zaradi predvidene denarne kazni dejansko prepreči investiranje njihovih sredstev v splošne sklade s sedežem v drugi državi članici in jo je zato treba opredeliti kot omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena 63(1) PDEU, ki je načeloma s to določbo prepovedana (glej v tem smislu sodbi z dne 26. septembra 2000 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-478/98, Recueil, str. I-7587, točka 18, in z dne 8. julija 2010 v zadevi Komisija proti Portugalski, C-171/08, ZOdl., str. I-6813, točka 50 in navedena sodna praksa).

26 Drugič, ureditev iz postopka v glavni stvari ima tudi omejujoči učinek za splošne sklade s sedežem v drugih državah članicah, ker jih zavezuje, da se zaradi prodaje njihovih enot premoženja podvržejo postopku za pridobitev dovoljenja na nacionalnem ozemlju, ki je določen v tej ureditvi.

27 S to ureditvijo je za splošne sklade s sedežem v drugih državah članicah naložen postopek za pridobitev dovoljenja v Avstriji, čeprav ti skladi, ki so zakonito ustanovljeni in potrjeni v državi članici njihovega sedeža, legitimno pričakujejo, da bodo lahko privabili kapital iz drugih držav članic. Ta zahteva zato pomeni oviro za čezmejni pretok kapitala.

28 V zvezi z upravičenostjo te ovire je Sodišče že večkrat presodilo, da prosti pretok kapitala ne more biti omejen z nacionalno ureditvijo, razen če je ta upravičena z razlogi, navedenimi v členu 65 PDEU, ali z nujnimi razlogi v splošnem interesu v smislu sodne prakse Sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011 v zadevi Komisija proti Poljski, C-271/09, ZOdl., str. I-13613, točka 55 in navedena sodna praksa).

29 Glede tega je treba na prvem mestu ugotoviti, da ureditve iz postopka v glavni stvari ni mogoče upravičiti z razlogi javnega reda ali javne varnosti, ki so določeni v členu 65(1)(b) PDEU. V skladu z ustaljeno sodno prakso se je na te razloge mogoče sklicevati le ob resnični in dovolj resni grožnji temeljnemu interesu družbe in poleg tega ne morejo služiti uresničitvi zgolj gospodarskih ciljev (glej v tem smislu sodbi z dne 27. oktobra 1977 v zadevi Bouchereau, 30/77, Recueil, str. 1999, točka 35, in z dne 14. marca 2000 v zadevi Église de scientologie, C-54/99, Recueil, str. I-1335, točka 17 in navedena sodna praksa).

30 Na drugem mestu v zvezi s trditvijo, da naj bi bile zadevne omejitve upravičene na podlagi člena 65(1)(b) PDEU, v skladu s katerim „določbe člena 63 ne posegajo v pravice držav članic, da […] sprejmejo vse potrebne ukrepe za preprečevanje kršitev nacionalnih zakonov in drugih predpisov, zlasti na področju […] bonitetnega nadzora finančnih institucij“, zadostuje ugotovitev, da čeprav te

nacionalne določbe sicer res lahko opredeljujejo vsebino bonitetnih določb, ki se uporabljajo za vzajemne skupnosti vlagateljev, ki jih ustanovijo podjetniški skladi za socialno varnost, pa nasprotno njihov namen ni preprečevanje kršitev zakonov in drugih predpisov glede bonitetnega nadzora finančnih institucij. Za navedene določbe se zato ne more uporabiti izjema, določena v tem členu (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Poljski, točka 56).

31 Na tretjem mestu je treba v zvezi z zatrjevano upravičenostjo iz nujnih razlogov v splošnem interesu priznati, da je interes za zagotavljanje stabilnosti in varnosti sredstev, s katerimi upravlja vzajemna skupnost vlagateljev, ki jo ustanovi podjetniški sklad za socialno varstvo, zlasti s sprejetjem bonitetnih določb, nujni razlog v splošnem interesu, s katerim bi bilo mogoče utemeljiti omejitve prostega pretoka kapitala (glej po analogiji, kar zadeva pokojninske sklade, zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Poljski, točka 57).

32 Vendar nacionalna ureditev, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, v kateri se od splošnih skladov s sedežem v drugi državi članici zahteva, da se podvržejo postopku za pridobitev dovoljenja za poslovanje z njihovimi enotami premoženja na nacionalnem ozemlju, močno presega, kar je potrebno za uresničitev uresničevanega cilja nadzora. Po eni strani – kot je razvidno iz spisa, ki je bil predložen Sodišču – je bil namreč podjetniški sklad za socialno varstvo že podvržen nadzoru zaradi pridobitve dovoljenja za opravljanje njegovih dejavnosti in je vseskozi pod posebnim nadzorom v zvezi s finančnim upravljanjem.

33 Po drugi strani lahko nacionalni nadzorni organ, kakršen je FMA, od podjetniškega sklada za socialno varstvo zakonito zahteva, naj – tudi v rednih intervalih – predloži vse potrebne informacije o sestavi kapitala in vrednosti sredstev splošnega sklada s sedežem v drugi državi članici, v katerega namerava navedeni podjetniški sklad vložiti ali je že vložil del njegovih sredstev, ki so poleg tega obvezno na voljo v državi članici, v kateri ima tak splošni sklad sedež.

34 Na podlagi teh preudarkov je treba ugotoviti, da ureditev, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, vsebuje ukrepe, ki niso sorazmerni z uresničevanim ciljem nadzora.

35 Isti preudarki, na podlagi katerih je bila ugotovljena nesorazmernost te ureditve, veljajo, na četrtem mestu, tudi v zvezi s sklicevanjem na zaščito upravičencev do dajatev podjetniškega sklada za socialno varstvo – zaradi njihove vloge potrošnikov – kot na nujni razlog v splošnem interesu v smislu sodne prakse Sodišča.

36 Nazadnje je treba ugotoviti, da ureditev, uvedena z BMSVG, ni del avstrijskega sistema socialne varnosti. Iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, je namreč razvidno, da ta ureditev deluje po načelu kapitalizacije, na podlagi katerega so plačila delodajalca v odstotkih bruto plače zadevne zaposlene osebe podjetniškemu skladu za socialno varstvo namenjena financiranju odpravnine, ki je tej zaposleni osebi izplačana ob prenehanju delovnega razmerja. V okviru te ureditve ustanova zdravstvenega zavarovanja, ki ji pripada delavec, deluje zgolj kot posrednik. Posledično za to ureditev – kljub njenemu socialnemu cilju – z vidika prava Unije ni mogoče šteti, da je del sistema socialne varnosti države članice (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Poljski, točka 40).

37 Tako se ne postavlja vprašanje, ali bi bila lahko finančna uravnoteženost takega sistema bistveno poslabšana, zaradi česar se ni mogoče sklicevati na člen 153(4) PDEU kot na utemeljitev ureditve, kakršna je ta v postopku v glavni stvari.

38 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 63(1) PDEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki podjetniškemu skladu za socialno varstvo ali vzajemni skupnosti vlagateljev, ki jo ustanovi ta podjetniški sklad zaradi upravljanja z njegovim premoženjem, investiranje premoženja v enote premoženja splošnih skladov s sedežem v drugi državi članici dovoljuje le, če so ti splošni skladi pridobili dovoljenje za poslovanje z njihovimi enotami premoženja na nacionalnem ozemlju.

Stroški

39 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 63(1) PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki podjetniškemu skladu za socialno varstvo ali vzajemni skupnosti vlagateljev, ki jo ustanovi ta podjetniški sklad zaradi upravljanja z njegovim premoženjem, investiranje premoženja v enote premoženja splošnih skladov s sedežem v drugi državi članici dovoljuje le, če so ti splošni skladi pridobili dovoljenje za poslovanje z njihovimi enotami premoženja na nacionalnem ozemlju.

Podpisi